

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: **AVM Sofie s.r.o.**, IČ 05491924
sídlem Vlkova 532/8, 130 00 Praha 3
zastoupena advokátem Mgr. Danielem Bartošem
sídlem Bílinská 1147/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2019 č. j. 32/2019-190-TAXI/4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též „*městský soud*“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále též „*prvostupňový orgán*“), ze dne 11. 4. 2018 č. j. MHMP 553499/2018 tak, že výrokem pod písm. A) uznal žalobkyni vinnou přestupkem podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon o silniční dopravě*“), jelikož v rozporu s § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě dne 12. 1. 2018 od 10:12 do 10:29 hodin na trase z ulice Jelení 1, Praha 1, do ulice Národní 40, Praha 1, provozovala taxislužbu vozidlem tov. zn. Toyota Corolla, SPZ X, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby; a přestupkem podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě, jelikož v rozporu s § 9 odst. 2 písm. a) bod 2 zákona o silniční dopravě nezajistila, aby při poskytování taxislužby dne 12. 1. 2018 od 10:12 do 10:29 hod. na trase z ulice Jelení 1, Praha 1, do ulice Národní 40, Praha 1, byl ve vozidle tov. zn. Toyota Corolla, SPZ X, doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie; výrokem pod písm. B) uložil žalobkyni

podle § 35 odst. 6 písm. a) a písm. b) zákona o silniční dopravě a podle § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*přestupkový zákon*“) pokutu ve výši 120 000 Kč; výrokem pod písm. C) uložil žalobkyni povinnost náhrady nákladů řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí; a ve zbytku rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdil.

2. Proti rozhodnutím správních orgánů obou stupňů brojí žalobkyně podanou žalobou. Navrhuje v ní soudu, pokud se neztotožní s návrhem na zrušení napadeného rozhodnutí, aby využil moderačního oprávnění podle § 78 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*s. ř. s.*“), a upustil od uložení pokuty, případně uloženou pokutu snížil.
3. Vznesené námitky lze rozdělit do následujících žalobních bodů:
4. V *prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá, že nespáchala skutek popsáný v oznámení o zahájení přestupkového řízení. Správní orgány v rozporu s § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“), nedostatečně zjistily skutkový stav věci, proto nesprávně zhodnotily naplnění skutkové podstaty přestupku. Žalovaný totiž přestupkové jednání fyzické osoby nesprávně přičítal žalobkyni. Prvostupňový orgán neprovedl dokazování v potřebném rozsahu, žalovaný tuto vadu nereflektoval, rozhodnutí nezrušil, a nevrátil věc zpět k novému projednání. Nesouhlasí se závěry žalovaného o fungování aplikace a přihlašování se do aplikace, či o smluvním vztahu se společností Uber, nemají oporu v dokazování. Nelze vyloučit uzavření smlouvy Uber a řidičem, který se mylně přihlásil do aplikace pod identitou žalobkyně, proto měla být aplikována zásada *in dubio pro reo*. vání. Není povinností žalobkyně dokazovat svou nevinu. Žalobkyně neměla s řidičem uzavřený žádný pracovní poměr, vozidlo mu poskytla do bezúplatného užívání, tedy v protokolu o kontrole ze dne 12. 1. 2018 č. T/20180112/1/Fk (dále též „*kontrolní protokol*“), sepsaného kontrolním pracovníkem, byla dne 12. 1. 2018 v 10:12 hod. v místě Jelení 1, Praha 1, je nesprávně uvedena jako dopravce. Kontrolní orgán uvedené dovodil pouze na základě toho, že žalobkyně je vlastníkem a provozovatelem předmětného vozidla a její obchodní firma měla být uvedena na účtence vystavené skrze mobilní aplikaci UberPop, kterou provozuje společnost Uber jako zprostředkovatel. Ačkoli fakturu vystavila společnost Uber jménem žalobkyně, neznamená to, že žalobkyně byla v daném případě dopravcem. Jako dopravce vystupoval vůči kontrolnímu orgánu řidič, který v rozporu s dohodou o bezplatném užívání vozidla ze dne 1. 1. 2018 mezi ním a žalobkyní vozidlo užil k jiným než soukromým účelům. Řidič se bez vědomí žalobkyně přihlásil do aplikace zprostředkovatele, v ní byla sjednána přeprava osob, kterou řidič provedl, aniž by byl k takové činnosti oprávněn. Motivem řidiče mohlo být obdržení finančních prostředků za uskutečněnou jízdu v hotovosti. Závěr žalovaného, že žalobkyně poskytla řidiči údaje do aplikace Uber, není ničím podložen. Argumentaci občanským zákoníkem považuje žalobkyně za lichou, při sjednání dopravy přes aplikaci Uber je vidět pouze jméno řidiče, případně SPZ vozidla. Podle žalobkyně nebyly splněny podmínky odpovědnosti právnické osoby podle § 20 odst. 1 přestupkového zákona, není znám motiv řidiče a faktura nebyla vystavena oprávněně. Není v moci žalobkyně ovlivnit vystavení faktury, pokud se do aplikace někdo neoprávněně přihlásí jejím jménem. Podle § 26 odst. 4 zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon o DPH*“), odpovídá za vystavení daňového dokladu vždy osoba, která plnění uskutečňuje. Podle § 28 odst. 7 zákona o DPH je sice možné, aby daňový doklad

vystavila osoba odlišná od osoby povinné, avšak pouze za podmínek doložení písemného zmocnění. Jelikož zmocnění zcela absentuje, nelze předmětný daňový doklad podle § 34 odst. 2 písm. a) zákona o DPH považovat za věrohodný, což je významná vada podle odst. 1 písm. a) téhož ustanovení. Žalobkyně předmětný příjem z jízdy neeviduje v účetnictví. Podstoupila vůči řidiči vozidla veškeré možné kroky spočívající v uzavření dohody a výslovném pokynu neužívání vozidla k obdobným účelům, které měly vést k zabránění provádění činnosti v rozporu se zákonem, proto nelze od ní rozumně požadovat vynaložení vyššího úsilí. Neodpovídá a ani nemůže odpovídat za jednání řidiče jako fyzické osoby.

5. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá zkrácení práv, neboť ve věci nebylo nařízeno ústní jednání. Není podstatné, že žalobkyně o jeho nařízení nežádala. Podle § 80 odst. 2 přestupkového zákona nařídí správní orgán ústní jednání i bez žádosti, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci. Při ústním jednáním mělo být v souladu se zásadou materiální pravdy zkoumáno jednání a motiv řidiče, dohoda o užívání vozidla a případná přičitatelnost jednání žalobkyni. Pochybením správního orgánu, jelikož nenařídil ústní jednání, nebyl vyslechnut řidič, který nemohl z důvodu jazykové bariéry s kontrolním orgánem spolupracovat. Správní orgán není oprávněn zkoumat úroveň znalosti jazyka dotčené osoby, měl jí umožnit, aby si obstarala tlumočníka. Tvzení žalovaného o neposkytnutí tlumočníka z důvodu neexistence povinnosti tlumočníka obstarat či dovozování neplatnosti dohody mezi žalobkyní a řidičem je bezpředmětné.
6. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně shledává postup žalovaného a prvostupňového orgánu rozporným se základními zásadami činnosti, neboť řízení trvalo déle než rok, v něm dílčí úkony byly zbytečně prodlužovány a prvostupňový orgán v něm užil pouze kontrolní protokol. Pochybení vyplývá i z napadeného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil výroky rozhodnutí prvostupňového orgánu co do právní kvalifikace, výše pokuty i lhůty k zaplacení.
7. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobkyně brojí proti výši uložené pokuty, považuje ji za nepřiměřenou a likvidační, a odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002 sp. zn. ÚS 3/02. Charakter pokuty nelze posuzovat obecně, pro každý subjekt je výše rozdílná s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem. Úsudek žalovaného, že výše pokuty bude citelným zásahem do hospodaření žalobkyně, avšak není likvidační, považuje za rozporuplné. Žalovaný rozhodl toliko na základě domněnek a hypotetických předpokladů.
8. Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 4. 7. 2019 navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. *K prvnímu žalobnímu bodu* uvedl, že vozidlo, jímž byla přeprava kontrolních pracovníků realizována, vlastnila žalobkyně, která jej současně provozovala. Žalobkyně je ode dne 3. 11. 2016 držitelkou koncese na provozování silniční motorové přepravy – osobní provozované vozidly určenými pro přepravu nejvýše 9 osob včetně řidiče. Žalovaný nemá pochybnost o registraci žalobkyně v aplikaci Uber, což žalobkyně ani nespornuje. V daném případě bylo prokázáno, že žalobkyně poskytla řidiči vozidlo, jímž realizoval přepravu formou taxislužby, která byla zprostředkována aplikací Uber. Za přepravu bylo účtováno jízdné ve výši 134,79 Kč zaplacené platební kartou zadanou v aplikaci Uber. Platba, resp. její část po odvedení poměrné části za použití aplikace Uber, byla převedena ve prospěch dopravce na účet, který dopravce zadal při registraci do aplikace Uber, a k němu doložil doklady. Žalobkyně byla příjemkyní prostředků za jízdu řidiče, tudíž jí bylo jeho jednání přičítáno. Tvzení žalobkyně, že by se řidič do aplikace přihlásil omylem a začal provozovat přepravu, je absurdní. Pro přičitatelnost jednání řidiče žalobkyni bylo

rozhodné přihlášení řidiče přihlašovacími údaji žalobkyně do aplikace Uber ve vozidle žalobkyně. Na uplatnění práv žalobkyně by neměl vliv výsledek řízení, neboť přeprava byla provedena ve prospěch žalobkyně. Krádež přihlašovacích údajů řidičem či jakýkoli nezákonný postup řidiče při získání přihlašovacích údajů žalobkyně v řízení netvrdila. Znalost přihlašovacích údajů řidič nezpochybnil a rovněž lze předpokládat, že žalobkyně řidiče znala, neboť přestože byl řidič v České republice pouze na polské turistické vízum, tj. doba pobytu v České republice nemohla být delší než 3 měsíce, poskytla mu žalobkyně vozidlo k používání. Otázka, zda řidič porušil či neporušil předloženou smlouvu, nemá na odpovědnost žalobkyně jako právnické osoby žádný vliv, řidič provozoval taxislužbu ve prospěch žalobkyně. Je na žalobkyni, aby dokázala, že vynaložila veškeré úsilí, aby se zprostila odpovědnosti za přestupek. Jedinou skutečností, která řidiči měla zabránit užívat vozidlo k podnikatelským účelům, byla uzavřená smlouva v českém jazyce mezi žalobkyní a řidičem ukrajinské národnosti. Podle žalovaného závěr prvostupňového orgánu o přičitatelnosti jednání řidiče žalobkyni odpovídá § 166 odst. 1 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále též „OZ“). Pro hodnocení přičitatelnosti daného jednání právnické osobě je rozhodující stav, jak se jeví veřejnosti. Ze smluvních podmínek společnosti Uber vyplývá, že po provedení služby nezávislým poskytovatelem společnost Uber zprostředkuje platby jménem nezávislého poskytovatele, tj. dopravce. K tomuto postupu musela dát souhlas žalobkyně, jinak by nebylo možné se přihlásit jejími přihlašovacími údaji do aplikace Uber. V souladu s tímto postupem byla kontrolujícímu orgánu doložena faktura vydaná společností Uber jménem žalobkyně. Tím bylo doloženo, že druhou smluvní stranou předmětné přepravní smlouvy byla žalobkyně.

9. *K druhému žalobnímu bodu* žalovaný konstatoval, že na daný případ nedopadají podmínky povinného konání ústního jednání podle přestupkového zákona. Motiv řidiče nemá vliv na odpovědnost žalobkyně za projednávané přestupky, není třeba jej zkoumat. K přiřazení poskytnuté přepravy došlo v souvislosti s přihlášením řidiče do aplikace Uber, tyto přihlašovací údaje identifikovaly řidiče, jeho činnost přiřadily žalobkyni. Řidič uzavřel smlouvu o přepravě jménem žalobkyně prostřednictvím aplikace Uber tím, že přijal poptávku po přepravě. V dané situaci byl osobou podle § 20 odst. 2 písm. f) přestupkového zákona jednájící za žalobkyni, která výsledku jeho jednání využila tím, že jí byla připsána část jízdného za provedenou přepravu. V tomto případě není sporné, že proběhla zpoplatněná přeprava, přičitatelná žalobkyni. Z fotodokumentace vyplývá, že řidič předložil osobní doklady a doklady od vozidla. I přes neznalost českého jazyka byl schopen vyhodnotit situaci a předložit kontrole potřebné doklady.
10. *Ke třetímu žalobnímu bodu* žalovaný vyjádřil, že nedošlo ke změně právní kvalifikace skutku, pouze byla upřesněna. Ust. § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě upravuje povinnosti všech provozovatelů silniční dopravy, žalobkyni upřesněním kvalifikace vzniknout újma nemohla.
11. *Ke čtvrtému žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že snížil výši pokuty uložené prvostupňovým orgánem, aby odpovídala skutkovým okolnostem daného případu, a nevybočovala z obvyklé rozhodovací praxe. V případech dopravců poskytujících přepravu prostřednictvím aplikace Uber v daném období, byly ukládány pokuty podle skutkových okolností s přihlédnutím k přitěžujícím či polehčujícím okolnostem v rozmezí od 70 000 Kč do 150 000 Kč, a podle individuálních okolností daného případu. Žalovaný při moderaci pokuty přihlédl k povaze a závažnosti přestupků a zohlednil obvyklou rozhodovací praxi, aby pokuta nebyla likvidační.

12. Dne 14. 4. 2022 městskému soudu byla doručena žádost zástupce žalobkyně ze dne 12. 4. 2022 o odročení nařízeného jednání. V žádosti zástupce žalobkyně uvedl, že má kolizi s jednáním u Okresního soudu Příbram ve věci vedené pod sp. zn. 16P 30/2018, 7P a Nc 145/2021 a 7 P a Nc 146/2021, a žádá o odročení „*kdy vzhledem k okolnostem věci zde není substituce žádoucí, a s ohledem na skutečnost, že považujeme za nutné před jednáním nejdříve uskutečnit právní poradou s klientem, respektive se s klientem spojit (přičemž sdělujeme, že bude pravděpodobně právní zastoupení ukončeno, o čemž soud případně vyrozumíme)*“ (text podtrhl zástupce žalobkyně, pozn. soudu). K uvedené žádosti zástupce žalobkyně připojil z veřejně dostupného internetového portálu *infosoud.justice.cz/InfoSoud* informaci, že dne 26. 4. 2022 jsou k uvedené spisové značce nařízena soudem jednání.
13. Předně městský soud uvádí, že takto předloženou žádost o odročení z důvodů na straně zástupce žalobkyně, právního profesionála, neakceptoval. Podle § 50 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, může být jednání odročeno z důležitých důvodů. Předpokladem odročení jednání ze strany účastníka řízení je podání řádné a včasné žádosti. Žádost o odročení včasná byla, soud ji však neshledal za řádnou. Aby žádost mohla být považována za řádnou, musí obsahovat zejména důležitý důvod pro odročení. Z konstantní judikatury vyplývá, že důležitým důvodem je například doložená kolize s jiným jednáním, pracovní neschopnost, objednaná dovolená, pracovní cesta (např. cesta za klientem, účast u jiného soudu nebo orgánu na jiném úkonu než jednání). Zároveň judikatura dovodila, že jde-li o překážku na straně advokáta, je třeba v žádosti uvést, z jakého důvodu nelze zajistit substituta, který by při jednání tohoto advokáta zastoupil. V dané věci zástupce žalobkyně ničím nedoložil, že právě on je právním zástupcem ve shora uvedené opatrovnické věci, z doložené sjetiny z internetového portálu nic takového nevyplývá. Současně soud ověřil, že ani po bližším rozkliknutí spisových značek na internetovém portálu *justice.cz* není u opatrovnické věci jméno zástupce žalobkyně jako právního zástupce tamního účastníka řízení uvedeno. Dále soud z internetových stránek České advokátní komory zjistil, že shora jmenovaný zástupce zaměstnává dva koncipienty (č. ČAK 44590 a 45183), na webových stránkách advokátní kanceláře zástupce žalobkyně (*www.akbartos.cz*) se na nich prezentují jako „*moderní advokátní kancelář s dlouholetou praxí*“, jedná o velkou advokátní kancelář, „*poskytujeme služby po celém území České republiky, zejména pak v Praze*“. Zástupce žalobkyně je „*spoluzakladatel a hlavní senior partner advokátní kanceláře Bartoš Legal & Partners s.r.o.*“, s ním v advokátní kanceláři působí šest advokátů a koncipientů a další osoby. K takto zjištěným skutečnostem městský soud konstatuje, že zástupce žalobkyně ničím soudu neosvětlil, z jakého důvodu nemohl jej v řízení před městským soudem zastoupit jiný advokát či koncipient. Zástupce žalobkyně proto žádný důležitý důvod pro odročení věci soudu nedoložil, jeho žádost o odročení věci soud neshledal za řádnou, a ve věci proto jednal. Další sdělení zástupce žalobkyně uvedená v žádosti ohledně kontaktu se žalobcem či plánované vypovězení plné moci soud považuje za irelevantní. Pro úplnost nelze nezmínit, že zástupce žalobce ani u soudu neověřil stav řízení, zda soud bude či nebude věc odročovat.
14. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Při jednání konaném dne 26. 4. 2022 žalovaný setrval na své argumentaci, žádné návrhy na doplnění dokazování nevznsl. Zástupce žalobkyně, jak soud konstatuje shora, se k jednání před soudem nedostavil. Soud vycházel z návrhů důkazů podle obsahu žaloby a zamítl je

pro nadbytečnost (důkaz spisem městského soudu sp. zn. 6 A 189/2018, či listiny, které se staly podkladem správního spisu). Nad rámec požadavků soud provedl důkaz CD záznamem pořízeným ve správním řízení, ze kterého zejména vyplývá, že řidič vozidla M. S. ztotožněný datem narození, bez adresy pobytu, do ČR přicestoval na polské turistické vízum. Osobě řidiče se soud blíže věnuje ve vypořádání prvního žalobního bodu.

16. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti:

17. Podle kontrolního protokolu (ze dne 12. 1. 2018 č. T/20180112/1/Fk) sepsaného kontrolním pracovníkem byla dne 12. 1. 2018 v 10:12 hodin v ulici Jelení 1, Praha 1, zahájena kontrola. Kontrolovanou osobou byla žalobkyně jako dopravce, kontrolovaným vozidlem bylo vozidlo tov. zn. Toyota Corolla, stříbrné barvy, SPZ X, řidičem byl M. S., nar. dne X (dále též „řidič“), občan Ukrajiny, bytem Ukrajina, bez bližšího sdělení. Kontrolovanou přepravou byla přeprava poskytnutá dne 12. 1. 2018 v čase 10:12 hodin až 10:29 hodin formou taxislužby dvěma kontrolním pracovníkům na trase z ulice Jelení 1, Praha 1, do ulice Národní 40, Praha 1, přes ulice Jelení, U Brusnice, Milady Horákové, Chotkova, Mánesův most, Smetanovo nábřeží, Masarykovo nábřeží, Myslíkova, Vladislavova a Jungmannova, objednaná prostřednictvím aplikace Uber. Cena přepravy činila 134,79 Kč. Doklad o zaplacení byl zaslán v elektronické podobě na email cestujícího (kontrolního pracovníka). Při kontrole nebyl v kontrolovaném vozidle doklad o oprávnění k podnikání podle § 9 odst. 2 písm. a) bod 1. zákona o silniční dopravě, kontrolované vozidlo nebylo evidováno dopravním úřadem jako vozidlo taxi služby podle § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě. V kontrolním zjištění je uvedeno, že *„Na základě kontrolní jízdy bylo zjištěno, že vozidlo nebylo řádně označeno jako vozidlo taxi, a ani řádně vybaveno. Řidič nepředložil žádné doklady nutné k provozování taxi. Bylo zjištěno, že faktura za jízdu vystavena právě na spol. AVM Sofie s.r.o. Řidič nemluvil česky, uvedl, že bydlí ve svém vozidle, odmítl sdělit tel. kontakt. Na místě udělena kauce 100 000 Kč.“* S citovaným protokolem byl řidič seznámen, jeho stejnopis převzal dne 12. 1. 2018, odmítl jej podepsat.
18. Dne 26. 1. 2018 podala žalobkyně námitky do kontrolního protokolu, které byly přípisem ze dne 26. 2. 2018 č. j. MHMP 286935/2018 zamítnuty. Žalobkyně k námitkám připojila písemnost nazvanou *„Dohoda o bezplatném užívání vozidla“* ze dne 1. 1. 2018 žalobkyně a řidiče. V ní jsou za smluvní strany označeny subjekty: *„AVM Sofie s. r. o., IČO 05491924, sídlo: Vlkova 532/8, Žižkov, 130 00 Praha 3 (dále jako ‚Poskytovatel‘) a M. S., dat. nar. X (dále jen jako ‚Uživatel‘)“*, bez bližší adresy bydliště či místa pobytu řidiče. Předmětem dohody je dočasné užívání vozidla tov. zn. Toyota Corolla, SPZ X, řidičem k soukromým účelům.
19. Oznámením o zahájení řízení ze dne 7. 3. 2018 č. j. MHMP 370354/2018 (dále též *„oznámení o zahájení řízení“*) prvostupňový orgán zahájil se žalobkyní správní řízení ve věci podezření z přestupků shora uvedených podle zákona o silniční dopravě. Prvostupňový orgán v něm poučil žalobkyni o jejích procesních právech, včetně práva požadovat nařízení ústního jednání. Toto oznámení o zahájení řízení bylo doručeno žalobkyni dne 7. 3. 2018.
20. Dne 16. 3. 2018 bylo prvostupňovému orgánu doručeno vyjádření žalobkyně ze dne 16. 3. 2018, k němuž žalobkyně připojila účetní dokumentaci.
21. Oznámením ze dne 23. 3. 2018 č. j. MHMP 473950/2018 (dále též *„oznámení o ukončení dokazování“*) prvostupňový orgán vyrozuměl žalobkyni, že byly v řízení shromážděny dostatečné podklady pro rozhodnutí a poučil ji podle § 36 odst. 1 a 3 správního řádu o právu vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům, navrhopat důkazy, činit jiné

návrhy a nahlížet do spisu. Toto oznámení o ukončení dokazování bylo doručeno žalobkyni dne 23. 3. 2018.

22. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 11. 4. 2018 byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustila tím, že v rozporu s § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě dne 12. 1. 2018 od 10:12 do 10:29 hodin na trase z ulice Jelení 1, Praha 1, do ulice Národní 40, Praha 1, provozovala taxislužbu vozidlem tov. zn. Toyota Corolla, SPZ X, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby; a z přestupku podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustila tím, že v rozporu s § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě nezajistila, aby při poskytování taxislužby dne 12. 1. 2018 od 10:12 do 10:29 hodin na trase z ulice Jelení 1, Praha 1, do ulice Národní 40, Praha 1, byl ve vozidle tov. zn. Toyota Corolla, SPZ X, doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie. Za spáchání uvedených přestupků uložil prvostupňový orgán žalobkyni pokutu ve výši 150 000 Kč s povinností náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč do 15 dnů od právní moci rozhodnutí. V odůvodnění prvostupňový orgán uvedl, že dne 12. 1. 2018 byla uskutečněna kontrolní jízda formou taxislužby vozidlem Toyota Corolla, SPZ X, která byla objednána přes aplikaci UberPOP. Přistavené vozidlo nebylo označeno jako vozidlo taxislužby. Na cenu přepravy 134,79 Kč kontrolní pracovník následně obdržel fakturu č. EVQDOJBK-03-2018-0000457 ze dne 12. 1. 2018 s cenou 134,79 Kč vydanou dopravcem. O kontrole byl sepsán kontrolní protokol, v něm byla uvedena jednotlivá podezření z porušení zákona o silniční dopravě. Na místě byla stanovena kauce ve výši 100 000 Kč, která nebyla složena, proto bylo kontrolním orgánem rozhodnuto o zabránění v jízdě. O tomto úkonu bylo vydáno potvrzení. Řidič uvedl, že nerozumí česky, dále odmítl sdělit kontaktní adresu i telefonní číslo. Přeprava jím nemohla být poskytnuta jako příležitostná osobní silniční doprava ve smyslu § 21 písm. e) zákona o silniční dopravě, dopravce spáchal přestupky podle § 35 odst. 1 písm. g) a § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě. Při stanovení výše pokuty posoudil prvostupňový orgán kritéria podle § 37 až § 40 přestupkového zákona, přihlédl k vysoké závažnosti a významu protiprávního jednání. Dopravce ohrozil zájem společnosti na řádném provozování taxislužby jakožto veřejné dopravy faktickým provozováním taxislužby vozidlem, které pro tyto účely nebylo evidováno dopravním úřadem. Porušil tím zájem na dodržení podmínky evidence vozidel taxislužby a zájem na řádné evidenci vozidel taxislužby. Přitěžující okolností je, že vozidlo nebylo předepsaným způsobem označeno, vybaveno a řidič nebyl držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Vyšší společenskou nebezpečnost spatřil správní orgán v nedodržení zákonných povinností dopravce z hlediska vedení záznamu o provozu vozidla, a s tím spojené i správné vedení účetnictví, dále v neoznačení vozidla názvem dopravce, či v absenci střešní svítilny taxi. Ve prospěch dopravce správní orgán zhodnotil, že dopravce dosud nebyl sankcionován za porušení zákona o silniční dopravě. Za přitěžující okolnost bylo shledáno spáchání více přestupků. S ohledem na jejich velkou závažnost by případná nižší sankce neplnila svůj účel. Uložená pokuta není likvidační, i s ohledem na možnost hrazení pokuty ve splátkách. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně dne 12. 4. 2018 blanketní odvolání, které dne 18. 4. 2018 a dne 29. 10. 2018 odůvodnila. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
23. Napadeným rozhodnutím ze dne 4. 4. 2019 žalovaný změnil rozhodnutí prvostupňového orgánu tak, že ve výroku pod písm. A) nahradil slova „v rozporu s § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě nezajistil“ slovy „v rozporu s § 9 odst. 2 písm. a) bod 2. zákona o silniční dopravě nezajistil“; ve výroku pod písm. B) nahradil slova „výši 150 000 Kč, slovy:

jednostopadesáttisíckorunčeských“ slovy „*ve výši 120 00 Kč, slovy: jednostodvacetkorunčeských*“; ve výroku pod písm. C) nahradil slova „*Tuto částku je povinen zaplatit do 15 dnů*“ slovy „*Tuto částku je povinen zaplatit do 30 dnů*“; ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění konstatoval, že kontrolní protokol obsahuje taxativně vymezené náležitosti podle § 12 odst. 1 kontrolního řádu. Prvostupňový orgán označil žalobkyni jako dopravce, tedy kontrolovanou osobu, nejen na základě skutečnosti, že je vlastnící a provozovatelkou dotčeného vozidla, nýbrž též na základě přiřaditelnosti prospěchu z jednání řidiče. Ačkoli dopravce předložil v rámci námitek proti kontrolnímu protokolu dohodu o bezplatném používání vozidla řidičem ze dne 1. 1. 2018, řidič byl přihlášen do aplikace Uber přihlašovacími údaji dopravce, které musel dopravce sdělit řidiči. Přihlášení řidiče do aplikace Uber přihlašovacími údaji dopravce umožňuje řidiči přijímat poptávku po přepravě a přepravu vykonávat jménem dopravce. Řidič nemůže ovlivnit, jestli cestující před jízdou se rozhodne platit platební kartou nebo hotově. Podle protokolu a faktury bylo jízdné uhrazeno kartou ve prospěch dopravce, částka uvedená na faktuře se shoduje s částkou účtovanou za kontrolní jízdu. Nelze akceptovat, že dopravce nevěděl o porušení smlouvy řidičem, jelikož dopravce poskytl své přihlašovací údaje do aplikace Uber řidiči, který v jeho prospěch vykonal přepravu. Řidič při kontrole uvedl, že nerozumí česky a odmítl podepsat protokol, následně dopravce předložil dohodu o bezplatném užívání vozidla podepsanou řidičem, která je napsána pouze v českém jazyce a odkazuje na právní předpisy České republiky. Nelze předpokládat, že by řidič tvrdící neznalost českého jazyka a pobývající v Evropské unii na polské turistické vízum na 180 dní, měl alespoň obecnou znalost právní úpravy, na níž je v dohodě odkazováno, současně lze pochybovat, co chtěl a měl řidič projevit podpisem dohody zpracované pouze v českém jazyce. Je nezpochybnitelné, že dopravce poskytnutím svých přihlašovacích údajů do aplikace Uber ve vazbě na poskytnutí vozidla, jehož údaje byly pravděpodobně také zadány do aplikace Uber, jak lze dovodit z informace poskytnuté cestujícímu po objednání přepravy, umožnil řidiči zastupovat dopravce v rozsahu k jím prováděné práci řidiče taxislužby. Po provedené přepravě obdrželi cestující fakturu a za provedenou přepravu bylo zaplacené jízdné prostřednictvím platební karty ve výši uvedené na faktuře, na níž bylo uvedeno, že byla vydána jménem dopravce, který je současně držitelem koncese podle zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, pro provozování silniční dopravy – osobní provozované vozidly určenými pro přepravu nejvýše 9 osob včetně řidiče. Povaha aplikace Uber neodpovídá argumentaci dopravce, aplikace Uber umožňuje propojení požadavku cestujícího na přepravu s řidičem, který může požadavek po přepravě přijmout či nepřijmout, činnost řidiče přihlášeného do systému aplikace Uber přihlašovacími údaji je považována dle výše uvedeného za jednání přičitatelné dopravci. Provedení výsledků kontrolních pracovníků z důvodu objednání přepravy by bylo nadbytečné pro prokázání skutkového stavu, když ani dopravce nerozporoval provedení přepravy vozidlem a řidičem, kterému poskytnutím svých přihlašovacích údajů do aplikace Uber umožnil přepravu realizovat. Z listin založených do spisu je zřejmé, že k porušení zákona o silniční dopravě došlo v souvislosti s činností řidiče vozidla, provedené ku prospěchu dopravce. Žalovaný zčásti vyhověl dopravci a provedl moderaci pokuty, aby její výše odpovídala pokutám ukládaným za obdobné skutky spáchané v Praze v obdobném období. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2015 č. j. 6 As 266/2014-41 žalovaný uvedl, že uložená pokuta bude citelným zásahem do hospodaření dopravce, avšak neshledal, že by mohla mít likvidační následky na dopravce, který podle doložených dokladů nemá žádného zaměstnance, jediný jednatel dopravce je současně

i jediným vlastníkem, a přesto dokáže generovat takové tržby a zisk, že doložené doklady poskytují informaci o vrácení částky 293 356,93 Kč z půjčky 840 911,70 Kč poskytnuté dopravci fyzickou osobou se stejným jménem jako je vlastník a jediný jednatel dopravce. Uložená sankce musí představovat negativní důsledek protiprávního jednání dopravce, jediné tak může mít represivní i výchovný účinek. V případě uložení pokuty za dva přestupky ve výši 120 000 Kč z maximální částky 420 000 Kč při aplikaci vyšší sazby podle § 41 odst. 2 přestupkového zákona nelze bez dalšího předpokládat, že by pokuta měla být nepřiměřená nebo nepředpokládaná. Dopravním úřadem jsou ukládány pokuty v obdobné výši za srovnatelná porušení povinností při provozování taxislužby v Praze v předmětném období. Uložená pokuta bude mít dostatečný represivní a preventivní účinek při zajištění podmínky nelikvidačního charakteru pokuty. Pokud by pokuta byla uložena ve výši, která citelně do majetkové sféry dopravce nezasáhne, ztratila by motivační funkci do budoucna. Pro zmírnění dopadů uložení pokuty lze požádat správce daně o rozložení úhrady pokuty do splátek.

24. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:

25. Podle § 9 odst. 2 písm. a) bod 2 zákon o silniční dopravě *podnikatel v silniční dopravě je povinen zajistit, aby v každém vozidle používaném k podnikání byly při jeho provozu doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie, smlouva o mezinárodní zvláštní linkové dopravě, stanoví-li tak přímo použitelný předpis Evropské unie, a další doklady vztahující se k prováděné přepravě vydané podle tohoto zákona, přímo použitelného předpisu Evropské unie nebo vyhlášené mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána, v ostatních případech.*
26. Podle § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě *dopravce smí provozovat taxislužbu pouze vozidlem, které je zapsáno v evidenci vozidel taxislužby (dále jen „vozidlo taxislužby“).*
27. Podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě *dopravce se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21 odst. 1 provozuje taxislužbu vozidlem, které není vozidlem taxislužby ani vozidlem cestujících.*
28. Podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě *dopravce se dopustí přestupku tím, že poruší ustanovení § 9 odst. 2 nebo 4.*
29. Podle § 35 odst. 6 písm. a) zákona o silniční dopravě *za přestupek lze uložit pokutu do 70 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1.*
30. Podle § 35 odst. 6 písm. b) zákona o silniční dopravě *za přestupek lze uložit pokutu do 350 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 2 nebo 5.*
31. Podle § 80 odst. 1 přestupkového zákona *správní orgán může nařídit ústní jednání.*
32. Podle § 80 odst. 2 přestupkového zákona *správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. Správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci. Správní orgán prvního stupně nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li obviněným mladistvý.*
33. Podle § 41 odst. 1 přestupkového zákona *za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.*

34. Podle § 41 odst. 2 přestupkového zákona *jsou-li společně projednávány dva nebo více přestupků, správní orgán může uložit pokutu ve vyšší sazbě, a to tak, že horní hranice sazby pokuty za přestupek nejpřísněji trestný se zvyšuje až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky.*
35. Městský soud shledal, že žaloba není důvodná.
36. K *prvnímu žalobnímu bodu* lze předně uvést, že podstatou sporu je otázka, zda jednání řidiče M. S. označeného toliko datem narození, je přičitatelné žalobkyni jako dopravci. Samotné uskutečnění přepravy a její průběh žalobkyně nesporně.
37. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že dokazování provedené správními orgány vedlo podle § 3 správního řádu ke zjištění skutkového stavu, o němž soud nemá důvodné pochybnosti. Ve správním řízení byly prokázány všechny prvky skutkové podstaty přestupků podle § 35 odst. 1 písm. g) a § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě, správní orgány v řízení shromáždily důkazy, které jsou dostatečným podkladem pro závěr o spáchání shora uvedených přestupků žalobkyní. Správními orgány zjištěný skutkový stav má oporu ve správním spisu.
38. Podle skutkového stavu zjištěného správními orgány, zejména podle kontrolního protokolu, byla dotčená přeprava poskytnutá dne 12. 1. 2018 v čase od 10:12 hodin do 10:29 z místa na adrese Jelení 1, Praha 1, do ulice Národní 40, Praha 1, učiněna vozidlem tov. zn. Toyota Corolla, SPZ X. Přeprava byla objednána přes aplikaci Uber, přičemž doklad o zaplacení přepravy byl zaslán na email cestujícího – kontrolního pracovníka za cenu přepravy 134,79 Kč. Při kontrole bylo zjištěno, že tento doklad o zaplacení přepravy byl vystaven na jméno žalobkyně. Jako řidič vozidla byl při kontrole ztotožněn M. S., nar. X, s bydlištěm toliko na Ukrajině, bez bližší adresy místa pobytu na území republiky i Ukrajiny. Řidič při kontrole nemluvil česky, pouze uvedl, že bydlí ve vozidle, odmítl sdělit telefonní kontakt. Průběh přepravy, jak je popsán v kontrolním protokolu, odpovídá přiložené fotodokumentaci. Její součástí jsou snímky z aplikace Uber, prostřednictvím níž byla přeprava objednána. Z detailu aplikace shodně vyplývá, že přeprava byla poskytnuta z ulice Jelení 1, Praha 1, do ulice Národní 40, Praha 1. V aplikaci je přitom identifikováno také vozidlo přepravy následujícími údaji: „Toyota Corolla X“. Jak vyplývá z fotodokumentace, řidič v rámci kontroly předložil kontrolním pracovníkům malý technický průkaz k vozidlu. Vyplývá z něj, že provozovatelem a současně vlastníkem vozidla je žalobkyně. Z pořízených snímků aplikace je zřejmé, že jako způsob platby byla při objednávce přepravy zvolena platba kartou MasterCard. Cena přepravy podle detailu aplikace činila 134,79 Kč. Součástí spisu je rovněž faktura č. EVQDOJBK-03-2018-0000457 ze dne 12. 1. 2018, vystavená na totožnou částku za přepravní služby – jízdné, s datem uskutečnění dne 12. 1. 2018. Zmiňovaná faktura byla vydaná společností Uber jménem žalobkyně. Podle pořízené fotodokumentace předložil řidič vozidla při kontrole řidičské oprávnění z Ukrajiny a cestovní pas, z něhož lze seznat, že řidič je občanem Ukrajiny, kterému bylo uděleno polské vízum s platností od 29. 8. 2017 do 20. 7. 2018, s dobou pobytu na 180 dní. Výpisem z živnostenského rejstříku ze dne 12. 8. 2018 správní orgán ověřil, že žalobkyně podniká v oblasti silniční motorové dopravy – osobní provozovaná vozidla určenými pro přepravu nejvýše 9 osob včetně řidiče.
39. Na základě zrekapitulovaných zjištění vyplývajících ze shromážděných důkazů dospěly správní orgány k závěru, že žalobkyně svým jednáním naplnila skutkovou podstatu

přestupků podle § 35 odst. 1 písm. g), § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě, když jako dopravce porušila § 9 odst. 2 písm. a) bod 2, § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě. Správní orgány dovodily, že k porušení zákona o silniční dopravě došlo v souvislosti s činností řidiče vozidla, která byla provedena ku prospěchu dopravce - žalobkyně. Podle soudu shora zrekapitulovaná skutková zjištění učiněná správními orgány svědčí o spáchání přestupků žalobkyní. Městský soud ve světle žalobních námitek, jimiž je vázán, ze správního ani soudního spisu nezjistil nic, co by věrohodně zpochybňovalo zjištění správních orgánů postavená na rekapitulovaných důkazech.

40. Odpovědnost právnické osoby vychází z pravidla přičitatelnosti jednání fyzické osoby jednáající za právnickou osobu. Podle § 20 odst. 1 přestupkového zákona je právnická osoba pachatelem přestupku, jestliže k naplnění znaků přestupku došlo jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, a která porušila právní povinnost uloženou právnické osobě, a to při činnosti právnické osoby, v přímé souvislosti s činností právnické osoby, nebo ku prospěchu právnické osoby, či v jejím zájmu. Odpovědnost právnické osoby je objektivní, tedy nevyžaduje zavinění. Takto nastavená delikt ní odpovědnost právnické osoby je mírněna ustanovením § 21 přestupkového zákona, který upravuje tzv. liberační důvod. Prokáže-li právnická osoba, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila, odpovědnosti za přestupek se zproští.
41. V souzené věci je nepochybné, že jednání řidiče, který poskytl přepravu vozidlem, které nebylo evidováno jako vozidlo taxislužby ve smyslu § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, a ve kterém absentoval doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie podle § 9 odst. 2 písm. a) bod 2 téhož zákona, je přičitatelné žalobkyni, která porušila shora vymezené povinnosti dopravce podle zákona o silniční dopravě. Žalobkyně poskytnutím přihlašovacích údajů do aplikace Uber ve vazbě na poskytnutí vozidla, jehož údaje byly v aplikaci také zadány, jak lze dovodit z detailu aplikace Uber (vozidlo poskytnuvší přepravu označeno jako „Toyota Corolla X“), umožnila řidiči ji zastupovat v rámci činnosti dopravce. Jak bylo zjištěno, žalobkyně dlouhodobě podniká v oblasti silniční motorové dopravy – osobní provozovaná vozidla určenými pro přepravu nejvýše 9 osob včetně řidiče, živnostenské oprávnění jí bylo uděleno ode dne 3. 11. 2016. Doklad, který byl za uskutečněnou přepravu vystaven, byl vystaven jménem žalobkyně, jízdné bylo zapláceno prostřednictvím platební karty ve výši uvedené na faktuře, je tedy nepochybné, že z přepravy měla prospěch právě žalobkyně. Žalobkyně se musela zaregistrovat do aplikace Uber a následně své přihlašovací údaje poskytnout řidiči tak, aby byl prospěch z poskytnutých přeprav řidičem připsán právě žalobkyni. Je nepochybné, že žalobkyně byla v dané aplikaci zaregistrována, uvedené ostatně ani nesporně, stejně tak žalobkyně nesporně, že by své přihlašovací údaje v minulosti poskytla řidiči, resp. neuvádí, že by řidič získal její přihlašovací údaje neoprávněně, pouze namítá, že při kontrolní přepravě se řidič spletl a zaregistroval se pod profilem žalobkyně, takové účelové tvrzení však ve světle prokázaných skutečností neobstojí. Nebylo ničím doloženo, že by žalobkyně nahlásila společnosti provozující Uber zneužití svých přihlašovacích údajů do aplikace řidičem či jinou osobou. Žalobkyně tím, že řidiči přenechala motorové vozidlo a zároveň mu poskytla přihlašovací údaje do aplikace Uber, byla si vědoma, minimálně byla srozuměna s jednáním řidiče, který uzavírá smlouvu o přepravě jménem žalobkyně předmětným vozidlem prostřednictvím aplikace Uber. Řidič byl v dané situaci osobou podle § 20 odst. 2 písm. f) přestupkového zákona, která za žalobkyni jednala, přičemž žalobkyně výsledku takového jednání využila tím, že získala část jízdného za provedenou přepravu

prostřednictvím aplikace Uber. Není přitom podstatné, že žalobkyně neměla s řidičem uzavřenou žádnou pracovní smlouvu.

42. Podle § 21 odst. 1 přestupkového zákona je povinností právnické osoby, chce-li být zproštěna odpovědnosti za správní delikt, prokázat liberační důvody, tato povinnost není určena správnímu orgánu. V daném případě žalobkyně vynaložení veškerého úsilí, které je možné požadovat k zabránění porušení právní povinnosti, neprokázala. Žalobkyní předložená „Dohoda o bezplatném užívání“ nemůže žalobkyni zprostit odpovědnosti za spáchané přestupky. Tato dohoda nemá o skutečném využití vozidla žádnou vypovídající hodnotu. Dohoda byla předložena správnímu orgánu až v rámci námitek proti kontrolnímu protokolu, řidič ji na místě kontroly kontrolním pracovníkům nepředložil. Dohoda je sice datována, není opatřena úředně ověřenými podpisy, nelze ověřit skutečné datum podpisu dohody, příp. zda nebyla antedatována. Stejně tak nelze z přiložené dohody seznat, zda byla podepsána skutečně osobou řidiče. Dohoda byla sepsána toliko v českém jazyce, ačkoli sama žalobkyně uvádí, že řidič neovládal český jazyk, když namítá, že mu měl být ustanoven tlumočník. Nelze pominout, že řidič je v dohodě identifikován toliko jménem, příjmením a datem narození, bez uvedení jakéhokoli místa bydliště, pobytu či jiného místa pro doručování. Tyto skutečnosti činí předloženou dohodou značně nevěrohodnou. Jeví se totiž jako krajně nestandardní, aby žalobkyně přenechala k bezplatnému užívání své motorové vozidlo (v určité reálné prodejné ceně) „nějakému“ cizinci, aniž by seznala, zda má cizinec v zemi oprávnění pobytu, případně kde se v zemi zdržuje. Dohodu nelze s ohledem na shora uvedené skutečnosti považovat za vyložení veškerého úsilí ve smyslu § 21 přestupkového zákona, zprošťující žalobkyni odpovědnosti za spáchané přestupky. K tomuto nelze opomenout, že cizinec byl na území České republiky toliko na polské turistické vízum s omezenou dobou platnosti. Správnímu orgánu takováto písemnost nikterak nezaručuje, že se žalobkyně deliktního jednání nedopustila. Je nepochybné, že přeprava byla poskytnuta vozidlem žalobkyně, ostatně tuto skutečnost žalobkyně ani nespornuje, stejně tak nepopírá, že předmětné vozidlo poskytla do dispozice řidiče, namítá však, že tento ho měl užívat ryze k soukromým účelům, což dokládá shora přiblíženou písemností. Takové soukromoprávní jednání, z něhož nelze ani s jistotou seznat, kým a kdy bylo skutečně učiněno, nemůže vyloučit objektivní odpovědnost žalobkyně za porušení povinností stanovených zákonem o silniční dopravě.
43. Podle soudu správní orgány neporušily zásadu vyšetřovací podle § 3 správního řádu. Ve smyslu této zásady mají být v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, zjištěny všechny rozhodné okolnosti, tedy i ty, které svědčí ve prospěch účastníka. Tato zásada ve své podstatě zajišťuje, že správními orgány bude skutkový stav zjištěn tak, aby o něm nevznikly důvodné pochybnosti. V projednávaném případě této povinnosti správní orgány dostaly. Stěžejní skutková zjištění v projednávaném případě obsahuje kontrolní protokol, pořízená fotodokumentace a doklad č. EVQDOJBK-03-2018-0000457 ze dne 12. 1. 2018. Žalobkyně měla možnost se k uvedeným důkazům vyjádřit a uvést tak tvrzení, na základě kterého by správní orgány byly povinny vést další šetření. V této souvislosti je nutné zmínit, že žalobkyně zjištěný skutkový stav v řízení před prvostupňovým orgánem nikterak nerozporovala, proti zjištěnému stavu věci brojila až v doplnění odůvodnění odvolání ze dne 18. 4. 2018. V něm však žalobkyně uvedla toliko obecná tvrzení, která ničím relevantním nepodložila. Návrhy na provedení dokazování žalobkyně vznesla až o pět měsíců později v doplnění odvolání ze dne 29. 10. 2018. Žalobkyně přitom nikterak netvrdí, co jí bránilo tyto návrhy vznést dříve. Soud považuje tyto návrhy za účelové, jak blíže rozvede ve vypořádání druhého žalobního bodu. Správním orgánům ani nemohly

vzniknout důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu. Je nutné připomenout, že zásada vyšetřovací nezavazuje účastníka řízení povinnosti uvést tvrzení na svoji obranu, včetně důkazů, které by mohly toto tvrzení prokazovat. Správní orgán neměl pochybnosti o tom, že žalobkyně spáchala dotčené přestupky podle zákona o silniční dopravě, žalobkyně přitom neprokázala, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo po ní možno požadovat, aby spáchání přestupků zabránila.

44. Městský soud nepřistoupil na argumentaci žalobkyně ohledně vystavení dokladu k předmětné přepravě. To, že byla faktura vydaná společností Uber B.V. a nikoli žalobkyní, není rozhodné, neboť fakturovat může i třetí, zprostředkující osoba; ani zaslání faktury nemusí provést žalobkyně sama. Podstatné je, že faktura byla vydána v jejím jménu. Tím, že se žalobkyně zaregistrovala v aplikaci Uber, což ani nesporně, přistoupila na podmínky fungování zprostředkovatelské aplikace Uber, provozované společností Uber B.V. Je nutné připomenout, že aplikace Uber toliko s cílem provozní úspory přebírá roli dispečinku v organizaci přepravy vozy taxislužby spolupracujících dopravců. Živého dispečera nahrazuje automatizovaný softwarový systém, který distribuuje konkrétní požadavky poptávajících zákazníků po přepravní službě mezi nasmlouvané dopravce za úplatu odpovídající předem stanovené cenové představě nabízející smluvní strany (čili samotným zprostředkovatelem a organizátorem přepravy), vyjádřené před jízdou předmětným odhadem ceny, a po jízdě fakturací samotného jízdného podle skutečných podmínek parametricky cenotvorně ovlivňujících výslednou cenu. Provozovatel zprostředkovatelské aplikace a přepravní služby Uber přitom kontroluje veškeré důležité prvky dopravy cestujícího, tedy cenu za přepravu, za dopravce obeznamuje cestujícího s odhadem jízdného, provádí rozpis jízdného i fakturaci a ve všem podstatném komunikuje namísto dopravce se zákazníkem. Tyto námitky žalobkyně tak nejsou důvodné. Stejně tak skutečnost, že žalobkyně nevede dotčený doklad v účetnictví. Skutečnost, že žalobkyně doklad neeviduje v rámci účetnictví, neznamená, že daný doklad neexistuje, resp. že nebyl vydán. Skutečný stav uskutečněných plnění nemusí odpovídat vedenému účetnictví, byť řádné vedení účetnictví je povinností žalobkyně.
45. Za těchto okolností, kdy lze ze shromážděných důkazů dojít k odůvodněnému závěru, že dopravcem byla žalobkyně, jsou námitky žalobkyně nedostatečné pro jeho vyvrácení. K tomu nutno dodat, že předmětného deliktu se nemůže dopustit řidič, nýbrž dopravce, tj. osoba provozující silniční dopravu, potažmo konkrétní vozidlo. První žalobní bod neshledal soud důvodným.
46. Ke *druhému žalobního bodu* lze uvést, že podle § 80 odst. 1 přestupkového zákona může správní orgán nařídit jednání. Správní orgán je oprávněn uvážít o nezbytnosti nařízení ústního jednání. V rámci této úvahy by měl správní orgán posoudit, zda lze účelu přestupkového řízení dosáhnout bez nařízení ústního jednání, či nikoliv. Jinými slovy, zda je konání ústního jednání nezbytné z hlediska zjištění skutkového stavu věci a uplatnění procesních práv obviněného z přestupku. Správní orgán tudíž není povinen nařídit ústní jednání za předpokladu, že skutkový stav věci lze zjistit bez nařízení ústního jednání a že tato skutečnost nebude mít vliv na realizaci procesních práv obviněného.
47. Městský soud má za to, že v daném případě správní orgány nevybočily z mezí správní úvahy, když ústní jednání nenařídily. Předně byla žalobkyně v oznámení o zahájení řízení poučena v souladu s § 80 odst. 2 přestupkového zákona o právu požádat o nařízení ústního jednání, jak je uvedeno výše. Žalobkyně tohoto svého práva nevyužila, o nařízení ústního jednání nepožádala. Uvedené ostatně žalobkyně ani nepopírá, namítá však, že i přesto mělo

být ústní jednání nařízeno. Městský soud ze správního spisu ověřil, že v oznámení o ukončení dokazování byla žalobkyně poučena o možnosti se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k jeho podkladům, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy a o právu nahlížet do spisu. Žalobkyně nenavrhla další důkazy, ani se k důkazům nevyjádřila. Následně prvostupňový orgán vydal rozhodnutí. Z této procesní situace je zřejmé, že správní orgán umožnil žalobkyni uplatnit procesní práva, která jí jako obviněné z přestupku náležela. Žalobkyně však procesních práv nevyužila. S ohledem na uvedené má soud za to, že nařízení ústního jednání nebylo k uplatnění procesních práv žalobkyně třeba.

48. Stejně tak důvodem nařízení ústního jednání nemohlo být náležité zjištění skutkového stavu věci, neboť jej žalobkyně v řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí nerozporovala. Až v doplněném odvolání ze dne 29. 10. 2018 žalobkyně namítla, že se mělo konat ústní jednání za účelem provedení svědecké výpovědi řidiče ke zjištění způsobu a účelu užívání předmětného vozidla a zjištění, zda řidič neposkytl dopravu svým jménem, a dále navrhla slyšet kontrolní pracovníky ke zjištění způsobu provedení kontroly, způsobu objednání přepravy a přítomnosti dalších osob při kontrole. Žalovaný se k návrhu na provedení svědeckých výpovědí vyjádřil na straně 5 napadeného rozhodnutí takto: *„Kontrolní pracovníci zdokumentovali objednání přepravy a obdržené doklady k přepravě a tato fotodokumentace je součástí spisu, kde je patrné jakým způsobem byla přeprava objednána. Podle odvolacího orgánu provedení výsledků kontrolních pracovníků z důvodu objednání přepravy by bylo nadbytečné pro prokázání skutkového stavu, kdy ani dopravce sám nerozporoval provedení přepravy Vozidlem a řidičem, kterému poskytnutím svých přihlašovacích údajů do aplikace Uber umožnil přepravu realizovat. Z dokladů ve spisu je zřejmé, že k porušení zákona o silniční dopravě došlo v souvislosti s činností řidiče Vozidla, která byla provedena ku prospěchu dopravce. Na základě dále uvedených skutečností má odvolací orgán skutkový stav za prokázaný, přestože získal podklady pro předmětné řízení při kontrole.“* Podle soudu žalovaný nepochybil, když k provedení důkazu svědeckými výpověďmi nepřistoupil a za tímto účelem nenařídil ve věci ústní jednání. Dokazování provedené správními orgány vedlo v podle § 3 správního řádu ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Stěžejní skutková zjištění v projednávaném případě obsahuje kontrolní protokol, pořízená fotodokumentace a faktura č. EVQDOJBK-03-2018-0000457 ze dne 12. 1. 2018 vystavená společností Uber jménem žalobkyně. Městský soud má za to, že ve správním řízení byly prokázány všechny prvky skutkové podstaty přestupků podle § 35 odst. 1 písm. g) a § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě. Je třeba připomenout, že žalobkyně zjištěný skutkový stav v řízení před prvostupňovým orgánem nerozporovala, pouze dne 16. 3. 2018 předložila účetní dokumentaci. Jiné důkazy ve věci žalobkyně nenavrhla, k věci se nikterak nevyjádřila, ačkoliv byla o tomto svém procesním právu správním orgánem řádně poučena. Prvostupňový orgán poučil žalobkyni o právu se k věci vyjádřit, navrhopvat důkazy, jakož i o dalších procesních právech již v oznámení o zahájení řízení, které bylo doručeno žalobkyni dne 7. 3. 2018, a následně v oznámení o ukončeném dokazování doručeném dne 23. 3. 2018.
49. Namítá-li žalobkyně, že mělo být konáno ústní jednání za účelem výsledku řidiče vozidla, je třeba uvést, že žalobkyně návrh na provedení důkazu výsledkem řidiče vznesla pět měsíců po podání odvolání, a to v doplnění odvolání ze dne 29. 10. 2018. Stalo se tomu až poté, kdy řidiči vypršela platnost uděleného polského víza na 180 dní s platností od 29. 8. 2017 do 20. 7. 2018. Nelze se přitom domnívat, že by uvedené skutečnosti žalobkyně nevěděla, když takovému řidiči přenechala k dočasnému užívání své motorové vozidlo,

musela tudíž seznat jeho místo pobytu v České republice, i lhůtu, během níž se na území republiky zdrží. Žalobkyně přitom ani netvrdila, co konkrétního jí bránilo, aby návrh na provedení důkazu výsledkem řídiče vznesla v řízení dříve. K obecně formulovanému návrhu ani neposkytla součinnost v podobě uvedení místa jeho pobytu či adresy. Takto uplatněný návrh shledává soud za účelový. Žalovaný proto nepochybil, když k jeho provedení nepřistoupil. Nadto soud dodává, že ve věci není potřeba zkoumat úmysl řidiče, neboť, jak bylo uvedeno výše, odpovědnost žalobkyně za spáchané přestupky je objektivní, založená na principu přičitatelnosti. Žalovaný ve věci shromáždil dostatek důkazů svědčících o skutkovém stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V projednávaném případě správní orgány dostaly povinnosti podle § 3 správního řádu. Správním orgánům pak s ohledem na prvotní pasivitu žalobkyně a následně na účelové návrhy na provedení důkazů nevznikly a ani vzniknout nemohly důvodné pochybnosti o skutkovém stavu.

50. Námitku žalobkyně, že měl být řidiči při kontrole poskytnut tlumočník, považuje soud za účelovou a nedůvodnou. Řidič sice na místě uváděl, že nerozumí česky, avšak zároveň s kontrolními pracovníky komunikoval, jeho vyjádření bylo náležitě v protokolu zaznamenáno a jasně vyjadřovalo jeho postoj k celé situaci. Dle soudu nemohlo být zasaženo do práv žalobkyně tím, že řidiči nebyl poskytnut tlumočník. Druhý žalobní bod neshledal soud důvodným.
51. K *třetímu žalobnímu bodu* soud připomíná, že správní orgán je v souladu se zásadou rychlosti vyjádřenou v § 6 odst. 1 správního řádu povinen postupovat bez zbytečných průtahů. Na uvedenou zásadu navazuje výslovná úprava lhůt pro vydání rozhodnutí obsažená v § 71 správního řádu. Přestupkový zákon v § 94 obsahuje speciální úpravu zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí o přestupku. Soud k souzené věci ze správního spisu ověřil, že dne 7. 3. 2018 bylo žalobkyni doručeno oznámení o zahájení řízení ze dne 7. 3. 2018. Tímto okamžikem bylo v souladu s § 78 odst. 2 přestupkového zákona zahájeno řízení o přestupku a počala běžet šedesátidenní lhůta pro vydání rozhodnutí (§ 94 přestupkového zákona). Ze správního spisu je patrné, že rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 9. 4. 2018 bylo podepsáno dne 11. 4. 2018 a následující den, tedy dne 12. 4. 2018, bylo prvostupňovému orgánu doručeno blanketní odvolání žalobkyně. Je nepochybné, že rozhodnutí prvostupňového orgánu bylo vydáno ve lhůtě podle přestupkového zákona. Takový postup prvostupňového orgánu jistě nelze označit za rozporný se základními zásadami činnosti správních orgánů zakotvenými ve správním řádu, resp. se zásadou rychlosti dle § 6 odst. 1 správního řádu. Napadené rozhodnutí bylo sice vydáno po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí, lhůta pro vydání rozhodnutí je lhůtou pořádkovou, na její uplynutí zákon neváže žádné právní důsledky pro věc samu. Nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí ze strany žalovaného nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2011 č. j. 9 A 128/2010-33). Ze spisového materiálu přitom nevyplývá, že by žalobkyně užila možnost uplatnit institut opatření proti nečinnosti, pokud měla za to, že žalovaný nevydal rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě.
52. Změna rozhodnutí prvostupňového orgánu je jedním z přípustných způsobů podle § 90 správního řádu, jak může odvolací orgán na základě podaného odvolání rozhodnout o prvostupňovém rozhodnutí, které je v rozporu s právními předpisy nebo je nesprávné. Pro vyřízení odvolání se přitom uplatňuje apelační princip, v souladu s ním by měla změna rozhodnutí prvostupňového orgánu předcházet zrušení rozhodnutí. Takový postup by měl představovat až krajní prostředek, např. pokud rozhodnutí nelze přezkoumat pro jeho

nesrozumitelnost, či ze spisového materiálu jsou zřejmé takové nedostatky při zjišťování stavu věci, jež by vedly k rozsáhlému dokazování před odvolacím správním orgánem. Jinými slovy, pokud je změna napadeného rozhodnutí z hlediska zákona přípustná, měl by ji odvolací správní orgán provést. Další důležitý argument pro upřednostnění změny rozhodnutí prvostupňového orgánu před jeho zrušením představuje zásada ekonomie řízení zakotvená v § 6 odst. 2 správního řádu. Podle ní správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018 č. j. 6 As 286/2018-34). Zjistil-li žalovaný v průběhu odvolacího řízení vady rozhodnutí prvostupňového orgánu, bylo plně v souladu se shora uvedeným postupem, že rozhodnutí sám změnil a napravil pochybení prvostupňového orgánu. Není přitom pravdivé tvrzení žalobkyně, že žalovaný změnil právní kvalifikaci jejího protiprávního jednání, pouze upřesnil určení povinnosti ve znění výroku rozhodnutí, jejímž porušením žalobkyně naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě odkazem na konkrétní bod ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě. Žalovaný současně, jak žalobkyně podotýká, změnil výši uložené pokuty a lhůtu pro zaplacení náhrady nákladů řízení. Takový postup žalovaného, v němž v rámci rozhodnutí o podaném odvolání napravil vady rozhodnutí prvostupňového orgánu, je v souladu se zákonem. Žalobkyně však namítá, že právě změna prvostupňového rozhodnutí dokládá pochybení prvostupňového orgánu. K tomu soudu nezbyvá než konstatovat, že napadené rozhodnutí a rozhodnutí prvostupňového orgánu tvoří jeden celek, případná pochybení správního orgánu prvního stupně tak mohl zhojit žalovaný, což v daném případě také učinil. Soud neshledal důvodným ani třetí žalobní bod.

53. *Ve čtvrtém žalobním bodu* namítá žalobkyně nepřiměřenost uložené sankce. Soud se se žalobkyní neztotožnil. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány přihlédly ke všem relevantním hlediskům, jako je význam zákonem chráněného zájmu, který byl přestupky porušen, způsobený následek, či i přitěžující a polehčující okolnosti. Správní orgány zohlednily vysokou závažnost jednání a rovněž skutečnost, že se žalobkyně se dopustila více přestupků. Žalovaný napadeným rozhodnutím snížil výši pokuty uložené prvostupňovým orgánem tak, aby odpovídala pokutám ukládaným za obdobné skutky spáchané v Praze v předmětném období. Zohlednil případnou nepřiměřenost a likvidační povahu uložené pokuty, přitom vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2015 č. j. 6 As 266/2014-41. S přihlédnutím k doloženým podkladům ohledně majetkových poměrů žalobkyně žalovaný konstatoval, že uložená pokuta bude jistě citelným zásahem do hospodaření žalobkyně, nikoli však likvidační, neboť žalobkyně nemá žádného zaměstnance, jednatel společnosti je současně jejím jediným společníkem, přesto dokáže společnost generovat takové tržby a zisk, že je s to vrátit částku 293 356,93 Kč z půjčky poskytnuté od osoby jednatele a zároveň společníka v celkové výši 840 911,70 Kč, jak vyplývá z doložených dokladů. Žalovaný uvedl, že uložená sankce musí pro obviněného představovat negativní důsledek jeho protiprávního jednání, neboť jedině tak může mít požadovaný represivní a výchovný účinek, uložená pokuta není pro dopravce likvidační. Žalovaný současně upozornil, že dlouho před spácháním přestupků byla medializována stanoviska dopravního úřadu a známa rozhodnutí dopravního úřadu o tom, že provozování taxislužby pomocí aplikace Uber není důvodem pro nedodržování zákona o silniční dopravě. Konstatoval, že v případě uložení pokuty za dva přestupky ve výši 120 000 Kč z maximální částky 420 000 Kč při aplikaci vyšší sazby podle § 41 odst. 2 přestupkového zákona nelze považovat pokutu za nepřiměřenou, neboť dopravním

úřadem jsou ukládány pokuty v obdobné výši za srovnatelná porušení povinností při provozování taxislužby v Praze v předmětném období. Zmiňované odůvodnění výše uložené pokuty nepovažuje soud za rozporné, jak tvrdí žalobkyně, nýbrž se s úvahami žalovaného ztotožňuje a na jeho odůvodnění odkazuje.

54. V daném případě byla výše uložené pokuty přiléhavě zdůvodněna, pokuta byla uložena za dva přestupky, přičemž za nejprísněji trestný z nich lze uložit pokutu až do výše 350 000 Kč. Z dostupných zdrojů byl hodnocen i případný likvidační následek pokuty, který nebyl shledán. Soud se s takovým postupem ztotožňuje. Výše, v níž byla pokuta uložena, nevybočuje z mezí stanovených zákonem, je přiměřená okolnostem případu a je způsobilá splnit svůj účel. Uložená pokuta ve výši 120 000 Kč podle městského soudu nemůže být nijak likvidační, neboť není natolik vysoká, aby žalobkyni mohla výrazněji ovlivnit, zvláště za situace, kdy žalobkyně má možnost žádat o úhradu formou splátek. Dále je nutné uvést, že odkaz na tvrzenou likvidační výši pokuty nemůže omlouvat a tolerovat deliktní jednání. Smyslem posuzování ekonomické situace delikventa je to, aby uložený trest neznamenal fakticky jeho likvidaci. Toto posuzování však rozhodně neznamená, že jakýkoli nepříznivý ekonomický následek do majetkové sféry delikventa způsobí, že pokutu nelze uložit. Pokuta je trestem a jedním z jejích aspektů je mimo jiné ekonomicky znevýhodnit ty subjekty, které porušují právní povinnosti, čímž mohou získávat na úkor ostatních subjektů na trhu konkurenční výhodu, aby ekonomickou výhodnost jejich jednání nemělo. Pro úplnost soud dodává, že na uvedeném nemůže nic změnit ani žalobkyní odkazovaný nálezný Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002 sp. zn. III. ÚS 3/02.
55. Žalobkyně učinila součástí žaloby návrh soudu, aby upustil od uložené pokuty či ji snížil. O upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může soud v souladu s § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši, k čemuž v daném případě nedošlo. Správní orgány obou stupňů výši pokuty náležitě zdůvodnily a se závěry, k nimž v tomto směru dospěly, se soud ztotožňuje. Vzhledem k okolnostem daného případu a též s přihlédnutím k maximální výši sankce, kterou bylo možné uložit za spáchané přestupky podle § 35 odst. 6 písm. a) a písm. b) zákona o silniční dopravě, i s přihlédnutím k zásadám ukládání trestů podle § 41 přestupkového zákona, nelze pokutu ve výši 120 000 Kč označit za nepřiměřenou, tím méně za zjevně nepřiměřenou. Návrhu žalobkyně na moderaci uloženého trestu proto nebylo vyhověno.
56. Závěrem se městský soud z úřední povinnosti zabýval s ohledem na pozdější novelizace zákona o silniční dopravě (zákonem č. 115/2020 Sb. a 337/2020 Sb.) otázkou, zda je pozdější právní úprava pro žalobkyni příznivější. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2016 č. j. 5 As 104/2013-46 dovodil, že „rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“. Pokud by pozdější úprava pro žalobkyni byla příznivější, byl by městský soud povinen napadené rozhodnutí ex officio zrušit.
57. Městský soud přitom shledal, že v důsledku pozdějších novelizací došlo pouze k formálním změnám relevantních ustanovení. V letech 2017 a 2018 účinné ustanovení § 35 odst. 1 písm. g) bylo s účinností od 1. 7. 2020 přesunuto do písm. f) téhož ustanovení, a stejně tak

ustanovení § 35 odst. 2 písm. w) bylo přesunuto pod písm. u) téhož ustanovení. Věcně však zůstala úprava shodná, skutková podstata zůstala zachována, porušení předmětných povinností jsou nadále jednáními postižitelnými jako přestupek, nedošlo ani ke změně sazeb pokut. Pozdější právní úprava tak není pro žalobkyni příznivější.

58. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
59. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. dubna 2022

JUDr. Jan Ryba, v. r.
předseda senátu